

3. Kas lennu „kavandatud saabumisaeg“ määruse nr 261/2004 artikli 2 punkti h, artikli 5 lõike 1 punkti c, artikli 7 lõike 1 teise lause ja lõike 2 tähenduses võib seoses lennu tühistamise või pikaajalise hilinemise tõttu makstava hüvitisega tuleneda „muust tõendist“, mille on reisikorraldaja lennureisijale väljastanud, või tuleb lähtuda piletist määruse nr 261/2004 artikli 2 lõike f tähenduses?
4. Kas tegemist on lennu tühistamisega määruse nr 261/2004 artikli 2 punkti l ning artikli 5 lõike 1 tähenduses, kui tegutsev lennuettevõtja muudab pakettreisi raames broneeritud lennu plaanipärast väljumisaega nii, et lend väljub küll samal päeval, kuid vähemalt kaks tundi ja kümme minutit varem?
5. Kas tegutsev lennuettevõtja võib määruse nr 261/2004 artikli 7 lõike 1 kohaselt makstavat hüvitise summat vastavalt määruse artikli 7 lõikele 2 vähendada, kui lennu varasemaks muutmise aeg jääb viidatud sättes märgitud ajavahemike piiresse?
6. Kas enne reisi algust saadetud teade lennu väljumisaja varasemaks muutmise kohta kujutab endast pakkumust muuta teekonda määruse nr 261/2004 artikli 5 lõike 1 punkti a ning artikli 8 lõike 1 punkti b tähenduses?
7. Kas määruse nr 261/2004 artikli 14 lõige 2 kohustab tegutsevat lennuettevõtjat teatama lennureisijale selle ettevõtja täpse nime ja aadressi, kellele saab reisija esitada lennuteekonna pikkusest oleneva hüvitise nõude, ja vajaduse korral teatavaks tegema, millised dokumendid peab reisija oma nõudele lisama?

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. veebruari 2004. aasta määrus (EÜ) nr 261/2004, millega kehtestatakse ühiseeskirjad reisijatele lennureisist mahajätmise korral ning lendude tühistamise või pikaajalise hilinemise eest antava hüvitise ja abi kohta ning tunnistatakse kehtetuks määrus (EMÜ) nr 295/91 (ELT 2004, L 46, lk 1; ELT eriväljaanne 07/08, lk 10).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Landgericht Düsseldorf (Saksamaa) 6. mail 2020 – Eurowings GmbH versus Flightright GmbH

(Kohtuasi C-196/20)

(2020/C 271/32)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Landgericht Düsseldorf

Põhikohtuasja pooled

Apellatsioonkaebuse esitaja: Eurowings GmbH

Vastustaja apellatsioonimenetluses: Flightright GmbH

Eelotsuse küsimused

1. Kas lennureisijal on „kinnitatud broneering“ määruse (EÜ) nr 261/2004 (¹) artikli 3 lõike 2 punkti a tähenduses, kui ta on saanud reisi-ettevõtjalt, kellega ta on lepingulises suhtes, „muu tõendi“ määruse nr 261/2004 artikli 2 punkti g tähenduses, millega antakse talle kinnitus tema paigutamise kohta konkreetsele kindlaksmääratud väljumis- ja saabumiskoha, väljumis- ja saabumisaja ning lennunumbriga lennule, olgugi et reisikorraldaja ei ole reserveerinud asjaomase lennuettevõtja juures sellele lennule istekohta ega ole saanud lennuettevõtjalt asjaomast kinnitust?
2. Kas lennuettevõtjat tuleb pidada lennureisija suhtes tegutsevaks lennuettevõtjaks määruse nr 261/2004 artikli 2 punkti b tähenduses juba siis, kui reisija on küll sõlminud lepingu reisikorraldajaga, kes on andnud reisijale kinnituse tema paigutamise kohta konkreetsele kindlaksmääratud väljumis- ja saabumiskoha, väljumis- ja saabumisaja ning lennunumbriga lennule, kuid reisikorraldaja ei ole reserveerinud reisija jaoks lennule istekohta, mistõttu ei ole selle lennu puhul tekkinud lepingulist suhet lennuettevõtjaga?

3. Kas lennu „kavandatud saabumisaeg“ määruse nr 261/2004 artikli 2 punkti h, artikli 5 lõike 1 punkti c, artikli 7 lõike 1 teise lause ja lõike 2 tähenduses võib seoses lennu tühistamise või pikaajalise hilinemise tõttu makstava hüvitisega tuleneda „muust tõendist“, mille on reisikorraldaja lennureisijale väljastanud, või tuleb lähtuda piletitist määruse nr 261/2004 artikli 2 lõike f tähenduses?

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. veebruari 2004. aasta määrus (EÜ) nr 261/2004, millega kehtestatakse ühiseeskirjad reisijatele lennureisist mahajätmise korral ning lendude tühistamise või pikaajalise hilinemise eest antava hüvitise ja abi kohta ning tunnistatakse kehtetuks määrus (EMÜ) nr 295/91 (ELT 2004, L 46, lk 1; ELT eriväljaanne 07/08, lk 10).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Landgericht Hamburg (Saksamaa) 13. mail 2020 – Bayer Intellectual Property GmbH versus kohlpharma GmbH

(Kohtuasi C-204/20)

(2020/C 271/33)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Landgericht Hamburg

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Bayer Intellectual Property GmbH

Kostja: kohlpharma GmbH

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 2001/83/EÜ (¹) artiklit 47a tuleb tõlgendada nii, et paralleelselt imporditavate toodete korral võib lugeda võrdväärseks meetmed, mida võetakse selleks, et eemaldada ja kanda uuesti [pakendile] turvaelemendid vastavalt direktiivi 2001/83/EÜ artikli 54 punktile o, ning mida paralleelimportija rakendab kas *relabeling*’i (ümbermärgistamine ehk teise originaalpakendi varustamine uue kleebisega) või *reboxing*’i (ümberpakendamine ravimi jaoks valmistatud uude teisesesse pakendisse) teel, kui mõlemad meetmed vastavad muus osas kõigile direktiivi 2011/62/EL (²) ja delegeeritud määruse (EL) 2016/161 (³) nõuetele ning on sama tõhusad ravimite ehtsuse kontrollimisel ja identifitseerimisel ning ravimi rikkumise tõendamisel?
2. Juhul kui vastus esimesele küsimusele on jaatav: Kas kaubamärgiomanik saab vastu seista kauba ümberpakendamisele uude teisesesse pakendisse (*reboxing*) paralleelimportija poolt, arvestades uusi võltsimisvastaseid sätteid, kui paralleelimportijal on võimalik saada sihtliikmesriigis turustamiseks sobiv pakend ka sel viisil, et ta varustab teise originaalpakendi üksnes uute kleebistega (*relabeling*)?
3. Juhul kui vastus teisele küsimusele on jaatav: Kas on tähtsusetu, kui pakendi varustamise korral uue kleebisega (*relabeling*) on sihtrühmale näha, et originaaltoote pakkuja turvaelement on kahjustatud, kui on tagatud, et selle eest vastutab paralleelimportija ja ta on kandnud teisele originaalpakendile uue turvaelemendi? Kas küsimusele tuleb vastata teisiti, kui avamisjäljed ilmnevad alles pärast ravimi teise originaalpakendi avamist?